

авторами публікації, або переказують почуті авторами чутки. Такі публікації часто підписані або іменами неіснуючих осіб, або осіб, нікому невідомих, що означає: реальні ініціатори текстів не несуть за них відповідальності.

На жаль, середовище грецьких сайтів про життя Церкви давно відоме тим, що в ньому доволі поширена практика публікації замовних матеріалів, пропаганди і неправди в інтересах тих, хто оплачує це. Яскравий і сумний приклад – сайт «Ромфеа», який багато років з виразною очевидністю працює на інтереси Московської патріархії. На жаль не минула ця проблема і загалом поважний сайт «ОТ».

Прямим прикладом такої замовної пропаганди є низка публікацій цього сайту протягом останніх років, спрямована проти особи і діяльності Митрополита Київського і всієї України Епіфанія. Також безпідставним нападам у публікаціях було піддано Митрополита Халкидонського Еммануїла, який був головою Об'єднаного Собору в Києві у грудні 2018 р., а тому його ім'я і особа асоціюються з розвитком Православної Церкви України. Останній вдався до юридичного захисту свого імені від неправди, поширеної «ОТ». Деякі з публікацій дійшли навіть до звинувачень на адресу особисто Всесвятейшого Вселенського Патріарха Варфоломія в тому, що він нібито неправильно оцінює ситуацію в Україні – мабуть тому, що Патріарх не слухає неправди, яку поширюють автори публікацій та зацікавлені особи, які за цими публікаціями стоять.

4 листопада 2025 р., коли в російській державі є офіційне свято, «ОТ» поширив розлогю статтю, підписану «богослов Пол (Павел) Ліберман». Пошук в Google не дає жодних релевантних відповідей про таку особу. В українському релігійному просторі (а автор претендує на нібито добре знання українського церковного життя), така особа також досі не була відома. Ці ознаки дають підстави вважати, що ім'я і особа автора – вигадані.

Читайте також: **Рік, як найбільший собор в Черкасах перейшов в ПЦУ: як це було і що змінилося?**

В чому ж сутність статті «Пола (Павла) Лібермана, богослова», назва якої: «Українська справа: Тимчасовий Екзархат від Вселенського Патріархату як потенційне рішення?»

Сутність довгої статті, яка претендує на особливе розуміння української церковної проблеми та на нібито знання, як її найкраще вирішити, зводиться до наступних тез.

1. Попри рішення Вселенського Патріархату і Томос Православна Церква в Україні не стала єдиною.
2. Православна Церква України не змогла об'єднати всіх православних, частина яких залишається в юрисдикції Московського Патріархату. Процес переходу з МП до ПЦУ має багато проблем і політизації, супроводжується насильством і не відповідає канонічному і євангельському духу.
3. Ті православні, які не хочуть бути в ПЦУ, але не хочуть залишатися в юрисдикції МП, повинні знайти своє місце в рамках «тимчасового Екзархату Вселенського Патріархату», який для них має бути створений і який нібито є способом об'єднати православних в Україні в канонічний і мирний спосіб.
4. Створення такого «тимчасового Екзархату» нібито має всі підстави в правах Вселенського Патріарха на еклето (апеляцію) та на Екзархат в Україні і ставропілії, про що йдеться в Томосі про автокефалію.

Видання "Україна Православна" розбирає ці тези та показує, що кожна з них є неправдою чи напівправдою, а всі вони разом ведуть до принципово хибних висновків, спонукаючи до таких висновків читачів.

Отже.

1. Чому Православна Церква в Україні досі не єдина?

В жовтні 2018 р. Святий і Священний Синод Вселенського Патріархату своїм рішенням офіційно та остаточно відкликав будь-які зобов'язання за листом Патріарха Діонісія IV, яким Московському Патріарху лише надавалося право рукопокладати на Митрополита Київського того кандидата, якого попередньо обирають в Києві, але сам цей Митрополит, як і Київська Митрополія, залишаються під омофором Вселенського Патріарха. Російська Церква і царський уряд ніколи не виконували цих умов, бо відразу розцінили вимушений дозвіл Патріарха Діонісія (широко відома історія появи його листа під тиском посла Московського царства і Османського уряду) як нібито повну передачу Київської Митрополії до складу Московського Патріархату – чого насправді ніколи не відбулося!

Отже, відкликавши лист і зобов'язання по ньому та вказавши, що в Україні з моменту ухвалення Синодом рішення (жовтень 2018 р.) відновлюється юрисдикція Вселенського Патріархату, Синод відкрив дорогу до скликання Об'єднаного Собору в грудні 2018 р. Вселенський Патріарх Варфоломій особисто надіслав усім православним єпископам в Україні, як таким, що незалежно від їхньої попередньої юрисдикції (УПЦ в складі МП, УАПЦ чи УПЦ КП) вже є підлеглі йому, листи із запрошенням на Об'єднаний Собор. Головувати на цей Собор Патріарх призначив свого спеціального Екзарха (уповноваженого представника) Митрополита Еммануїла. При цьому в листі на ім'я Митрополита Онуфрія Патріарх особливо зазначив, що той може бути висунутий на Соборі кандидатом на Предстоятеля Православної Церкви України (главам УАПЦ та УПЦ КП це було прямо заборонено), але від моменту Собору лише той ієрарх, якого буде Собором обрано, стане єдиним канонічним Митрополитом Київським і всієї України.

Як відомо, із запрошених на Собор ієрархів в ньому взяли участь всі єпископи з юрисдикції УАПЦ і УПЦ КП, які попередньо офіційно ухвалили рішення розпустити свої структури, зареєстровані державою, щоби далі бути в єдиній структурі ПЦУ. З єпископів юрисдикції Московського Патріархату (УПЦ) на Собор прийшли лише два,

хоча раніше апеляції до Вселенського Патріарха писали більше десяти (це важлива деталь, і про неї ми ще нагадаємо).

Отже, Собор в Києві від початку був скликаний як Собор ВСІХ православних архієреїв України, а не якоїсь їх частини. І тому рішення цього Собору та Томос, який був наданий за підсумками Собору, є установчим документом для всіх православних в Україні, а не для якоїсь їх частини.

Щодо тих архієреїв та підлеглих їм структур, які не прийшли на Собор і не виконали його рішень, тобто про всіх тих, хто досі відкидають Томос про автокефалію, то про них в самому тексті Томосу сказано ясно: «Те, що стосується внутрішнього церковного управління, розглядається, судиться та визначається виключно ним (тобто Предстоятелем ПЦУ – авт.) і Священним Синодом, слідує евангельському та іншому вченню, згідно зі Священним Переданням і шанованими канонічними постановами нашої Святої Православної Церкви, і настановами 6-го канону I Нікейського Вселенського Собору, який визначає, що «якщо ж при спільному голосуванні всіх, яке буде справедливим і згідно церковного канону, двоє чи троє через власну схильність до суперечок будуть заперечувати, то нехай має силу рішення більшості». Отже, те, що частина єпископів в Україні через власну схильність суперечити не прийняла рішень Собору і положення Томосу – жодним чином не може ці рішення та норми ані поставити під сумнів, ані зробити не дійсними.

В історії є багато прикладів того, як противники істини через відсутність на Соборі намагалися поставити під сумнів його рішення, але Церква ніколи не приймала відсутність частини канонічно запрошених членів Собору як підставу для заперечення самих соборних рішень. Зокрема, на III Вселенському Соборі брати участь у засіданнях відмовився архієпископ Константинополя Несторій і його прихильники, однак винесене тоді соборне осудження несторіанства було законним і загальнообов'язковим, як рішення Вселенського Собору. Під час засідань IV Вселенського Собору до моменту його офіційного закриття приблизно третина учасників полишили його, але це ніяк не порушує авторитет і чинність догматичних і канонічних соборних ухвал.

Читайте також: **Афонський монах Лука, який писав Томос для ПЦУ: «В Україні все буде добре»**

Також слід нагадати тут пряму норму Томосу, яка зобов'язує ВСІ православні інституції в Україні та всіх православних бути в Православній Церкві України: «однодумно визначаємо та проголошуємо, щоб уся Православна Церква, що знаходиться в межах політично сформованої та цілком незалежної держави України разом із Священними Митрополіями, Архієпископіями, Єпископіями, монастирями, парафіями та всіма в них церковними установами, котра знаходиться під покровом Засновника Єдиної, Святої, Соборної і Апостольської Церкви Боголюдини Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, існувала віднині канонічно автокефальною, незалежною та самоврядованою, маючи Першого в церковних справах і визнаючи кожного канонічного її Предстоятеля, який носить титул «Блаженніший Митрополит Київський і всієї України». Це – не пропозиція, не опціональна можливість, а канонічна імперативна вимога.

Єпископи, які не прийняли запрошення на Собор і не виконали приписів Томосу, який зобов'язує (не просить, не пропонує, а саме зобов'язує!) їх бути в складі Православної Церкви України, визнані Вселенським Патріархатом єпископами без кафедр, які персонально знаходяться в юрисдикції Російської Православної Церкви, і лише проживають в Україні, але не мають в ній юрисдикції. Про це свідчить і офіційний Календар Вселенського Патріархату, де всі ієрархи під владою Митрополита Онуфрія розміщені в розділі ієрархів Російської Православної Церкви.

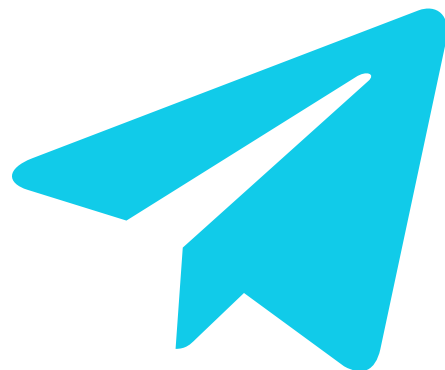
Яка ж головна причина того, що ці ієрархи залишилися в МП? Вона ними ясно і неодноразово проголошена в заявах і документах: ці ієрархи – і кожен з них зокрема, і всі вони сукупно як єдина спільнота, – не визнали рішень Святого і Священного Синоду Вселенського Патріархату від жовтня 2018 р., не визнали і надалі не визнають того dokonаного факту, що всі, хто отримав священний сан в час окремого існування УАПЦ і УПЦ КП, разом із їхніми тогочасними керівниками Макарієм і Філаретом, відновлені. А тому всі вони є істинними архієреями, священниками і дияконами Православної Церкви. Послідовники Митрополита Онуфрія цього всього не визнали і не визнають. Саме на цій, а не на якійсь іншій підставі, ієрархи та клір юрисдикції МП в Україні і зараз не просто не хочуть об'єднатися з ПЦУ, але не хочуть навіть починати будь-які переговори з нею.

При цьому ПЦУ багато разів офіційно закликала і продовжує закликати тих, хто залишається в юрисдикції на чолі з Митрополитом Онуфрієм, до діалогу. На ці заклики відгукуються лише громади та священники, і вже понад 2000 громад за час від 2019 р. добровільно виконали припис Томосу та доєдналися до Православної Церкви України.

Часто у своїх заявах представники юрисдикції на чолі з Митрополитом Онуфрієм кажуть, що вони очікують якогось «всеправославного рішення» щодо України – так само, як про це заявляють ті в автокефальних Церквах, хто відкидають право Вселенського Патріарха самостійно проголошувати нову автокефалію і вимагають, як в першу чергу це робить Москва, щоби раніше, ніж така автокефалія була проголошена, таке рішення погодили всі Предстоятели (чого в реальності ніколи не було і чого досягти ніколи не буде можливим!)

Підсумовуючи все, сказане вище, отримуємо висновок.

Православна Церква в Україні не єдина тому, що частина православних, і в першу чергу ті єпископи, які їх очолюють, не визнають ані рішень Святого і Священного Синоду Вселенського Патріархату від жовтня 2018 р., ані Об'єднаного Собору 2018 р., ані Томосу про автокефалію 2019 р. Вони надалі вважають для себе більш авторитетними неправильні рішення Московського Патріархату в питаннях щодо автокефалії Церкви в Україні. Також вони категорично не хочуть не те що офіційно, а навіть неофіційно спілкуватися з Православною Церквою в Україні, вважаючи її світською політичною організацією, а не Церквою.

Все це є явним і очевидним для будь-кого, хто має ясний розум та не має упередженості до Православної Церкви України. Однак таємний автор статті на «ОТ» і ті сили, які за цією статтею стоять, наполегливо хочуть представити справу так, нібито лише ПЦУ – єдина інституція, яка винна в тому, що прихильники Московського Патріархату надалі залишаються в ньому і не хочуть єдності.

Читайте також: **"Ми тимчасово терпимо існування українських ієрархів під Росією" - Варфоломій**

2. Стаття на «ОТ» звинувачує ПЦУ в тому, що нібито з її провини об'єднавчий процес не завершився, і що причиною для цього нібито є насильство і відсутність євангельського духу.

Хочеться всім лицемірам, які стоять за підлим зміїним текстом на «ОТ», поставити такі питання:

- Чи винен тоді і Вселенський Патріарх, що його рішення і Томос досі не сприйняли Московський Патріарх та низка інших автокефальних Церков?

- Чи винен також і Вселенський Патріарх, що Православна Церква Чеських Земель і Словаччини досі (вже більш як чверть століття!) не виконала приписів наданого їй Томосу?

- Чи винен тоді і Вселенський Патріарх, що Церква в Північній Македонії, отримавши від нього і Церкви-Матері відновлення спілкування з ієрархією, пішла неканонічним шляхом і сприйняла проголошену не Вселенським Патріархом, а Сербським Патріархом «автокефалію» та нічого не робить далі, щоби виправити своє становище?

За всіма цими прикладами насправді стоїть провина в першу чергу Московського Патріархату, який всіма можливими для себе засобами заохочує в Помісних Церквах спротив Вселенському Патріархату і його рішенням. І Веселенський Патріархат, і Олександрійський Патріархат, і Православна Церква України є жертвами агресії РПЦ. Звинувачувати жертву агресії в тому, що вона зазнала нападу агресора – цинічно і аморально.

Якщо можливо хтось забув чи живе у своїх фантазіях, то таким слід нагадати, що Росія веде проти України війну на знищення, і в цій війні Московська патріархія є одним з головних інструментів. Хіба не відомо всім, як російська влада завжди контролювала і використовувала Церкву Росії як свій інструмент політики та продовжує це робити? Текст на «ОТ» написаний так, ніби ані війни Росії проти України, ані проблеми того, що ієрархія РПЦ є інструментом російської влади, який використовується у цій війні – не існує.

«Проблема насильства» щодо МП в Україні – штучно створена російською пропагандою тема так само, як «утиски російськомовних в Україні» та інші подібні звинувачення. Так, дійсно в окремих випадках фіксують прояви насильства, але вони є винятками, а не загальним явищем. Водночас, проблема використання МП в Україні як інструменту гібридної війни, як джерела для пропаганди «русского міра» – цілком системна і реальна, про що свідчать сотні випадків обвинувачення кліру і мирян МП в колабораціонізмі з агресором, у шпигунській та диверсійній діяльності на користь Росії. І ці факти є не лише в Україні, але також і в інших країнах Європи.

Дійсно, в якомусь малому відсотку випадків стається, що коли релігійна громада відповідно до закону і виконуючи Томос хоче за власним добровільним рішенням переважної більшості парафіян приєднатися до ПЦУ, то меншість з числа прихильників МП всіляко намагається створити перешкоди, в тому числі провокуючи фізичне насильство. Але таке насильство є наслідком провокації з боку прихильників МП і точно не є загальним чи цілеспрямованим явищем.

Цікаво в цьому контексті що ті, хто стоять за публікацією «ОТ», абсолютно ніяк не пояснюють: а яким чином вони планують забезпечити перехід у пропонуваній ними «тимчасовий Екзархат» громад з юрисдикції МП, щоби там не виникало конфліктів, за які вони критикують ПЦУ? Чи вони вважають, що сама назва «тимчасовий Екзархат» повинна зробити всіх прихильників МП відданими правді та миру – чого ніхто досі не зміг повною мірою досягти?

Читайте також: **Російська церква окупувала Києво-Печерську лавру у XVII столітті - ПЦУ повертає своє по праву**

3. Щодо самої ідеї «тимчасового Екзархату», як нібито шляху до єдності.

Чому ця ідея виникла саме зараз і чому її прихильники так турбуються, що «завтра буде пізно»? Відповідь проста: тому, що саме зараз держава, виконуючи закон, приступила до юридичного позбавлення реєстрації структури, яку очолює Митрополит Онуфрій. Попереднє загострення активності в українському напрямку тих самих сил відбувалося влітку 2024 року – якраз тоді, коли мав бути прийнятий цей закон. Тоді всі сили були кинуті, аби не допустити його прийняття. Заради цього навіть сам Митрополит Онуфрій став вдавати, що він нібито готовий про щось говорити зі Вселенським Патріархатом. Але все це відбувалося рівно до того моменту, коли закон було прийнято. Відразу після цього вся згадана активність зникла, бо мета, заради якої вона відбувалася, не була досягнута.

Тепер, коли суд повинен почати розгляд позову держави щодо зняття з реєстрації Митрополії на чолі з Онуфрієм – активність знову зростає. Для чого? Для єдиної мети – врятувати залишки МП в Україні від необхідності виконати Томос і об'єднатися з ПЦУ.

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

Тут хочеться також нагадати історію російської Архієпископії в Європі – всім добре відомо, що вона тривалий час отримувала канонічну підтримку від Вселенського Патріарха, який захистив її від переслідування з боку двох російських церковних структур – Московської Патріархії під владою Кремля та монархічної еміграційної РПЦЗ. Але як тільки потреба в захисті відпала – значна частина Архієпископії не виконала припис Синоду Вселенського Патріархату, а прямо повернулася в підлеглисть МП.

Зараз єпископи МП, які колективно восени 2018 р. розірвали відносини зі Вселенським Патріархатом, які відкинули рішення Святого і Священного Синоду Вселенського Патріархату від жовтня 2018 р., які проігнорували запрошення на Об'єднавчий Собор і його рішення, які відкинули Томос про автокефалію, з очевидних меркантильних причин були би в якійсь порівняно незначній кількості згодні прийняти статус «тимчасового Екзархату», щоби ним захистити себе від дії закону. Але коли і як тільки обставини зміняться – хіба не очевидно, що ті, хто досі зневажає Вселенський Патріархат і всі його рішення, дуже швидко підуть знову під владу звичної їм Російської Церкви? І що їх від цього зупинить? Це ж такі самі ієрархи, як ті, що підписували звернення до Вселенського Патріарха у квітні 2018 р. про автокефалію, але потім не прийшли на Собор (а можливо це навіть одні й ті самі особи).

Ті, хто стоять за ідеєю «тимчасового Екзархату», не можуть не розуміти, що на практиці його створення означитиме створення НОВОГО релігійного об'єднання. Тобто замість існуючих нині двох зареєстрованих юрисдикцій – автокефальної ПЦУ та російської УПЦ (МП), з'являться три. Хіба логічним є примножувати поділ, коли мета – єдність?

Також автори ідеї ніяк не пояснюють, а що ж зміниться в статусі ієрархії та духовенства ПЦУ з точки зору потенційних учасників гіпотетичного «Екзархату»? Чому зараз єпископи та клірики в МП не визнають священний сан духовенства ПЦУ, а отримавши «тимчасовий Екзархат» стануть визнавати? Адже не буде ніяких нових актів над кліром ПЦУ – все, що мало бути зроблене для нормалізації цих кліриків, вже остаточно зроблене Вселенським Патріархатом.

Тож якщо ієрархи МП в Україні зараз не визнають кліриків ПЦУ, то яка підстава для них з'явиться, щоби їхня думка змінилася? Якщо ця підстава полягає лише в зміні їхнього власного адміністративного підпорядкування, то їхня нинішня позиція – чисте лицемірство. Бо якщо вони готові будуть завтра визнати клір ПЦУ, коли самі стануть кліриками Вселенського Патріархату, то вони і зараз повинні цей клір визнавати – адже він визнаний Вселенським Патріархатом!

І ще про один аргумент слід нагадати. Насправді у певній формі, а саме у формі Ставропігії на чолі з Екзархом, Вселенській Патріархат вже присутній у Києві з 2019 року. Якщо вірити ініціаторам тексту на «ОТ», то в середовищі юрисдикції МП в Україні є якийсь доволі значний запит на можливість не бути ані в МП, але також і не в ПЦУ. Якщо такий запит справді є, то де ті вірні МП, які так хочуть бути у «тимчасовому Екзархаті»? Чому так багато вільного місця на всіх богослужіннях в Андріївській церкві? Адже за логікою ініціаторів тексту на «ОТ» цей невеликий, але відомий історичний храм в столиці України має не вмщати всіх бажаних, які би полишили парафії МП в Києві, щоби бути на службі у Екзарха Вселенського Патріарха. Відсутність у місті з населенням у понад три мільйони осіб такого масового зацікавлення вже зараз і на практиці свідчить, що запити на «тимчасовий Екзархат» – цілком віртуальні, вигадані уявою тих, кого в принципі не задовольняє існування ПЦУ, визначене Собором і Томосом.

Читайте також: **«Сучасна Росія — це ґвалтівник-вбивця з великим золотим хрестом на грудях»**

4. Щодо права еклето (апеляції) та права на Екзархат і ставропігії.

Так, і право еклето, і право на Екзархат і ставропігії згадані у Томосі та в Статуті ПЦУ. Однак все це ніяк не може суперечити основі Томосу, яка згадана на початку: «щоб уся Православна Церква, що знаходиться в межах політично сформованої та цілковито незалежної держави України разом із Священними Митрополіями, Архієпископіями, Єпископіями, монастирями, парафіями та всіма в них церковними установами[...] існувала віднині канонічно автокефальною, незалежною та самоврядованою, маючи Першого в церковних справах і визнаючи кожного канонічного її Предстоятеля, який носить титул «Блаженніший Митрополит Київський і всієї України». В Україні є і Екзарх Вселенського Патріарха, і очолена ним Патріарша Ставропігія. Але ці інституції з'явилися за підтримки і згоди Собору ПЦУ, задля її підтримки, а не всупереч Томосу і не як альтернатива ПЦУ. Якщо під виглядом «тимчасового Екзархату» буде створено фактично паралельну до ПЦУ юрисдикцію, особливо коли це відбуватиметься без канонічно наданої від ПЦУ згоди – це явним чином порушить і Томос, і сам принцип автокефалії. І взагалі це буде чимось, що вийде за межі канонічного порядку, адже означатиме, що всякі ієрархи та клірики, які зі своїх суб'єктивних мотивів мають незадоволення власною канонічною ієрархією, можуть утворювати паралельну структуру. Такий прецедент не принесе порядку в Україну, але точно принесе ще більше хаосу в нинішній і так дуже бурхливий православний світ.

До речі у абсолютно аналогічному до України випадку утворення паралельної ієрархічної структури МП в межах Олександрійського Патріархату ніхто не пропонує для кліру та ієрархів МП, «не готових об'єднатися зараз» – утворити якийсь «тимчасовий Екзархат». Навпаки, Вселенський Патріархат чітко, однозначно і категорично засуджує незаконну діяльність Московського Патріархату на території Олександрійського Патріархату.

Також і у випадку скандалу в монастирі святої Катерини на Синаї, де братія розділилася у ставленні до свого архієпископа-настоятеля, а також у випадку колишнього митрополита Тихіка з Кіпру, якого за численні порушення усунув з посади Синод Церкви Кіпру, нікому не спало на думку утворити для незадоволених

«тимчасовий Екзархат». У цих випадках Вселенський Патріарх та Святий і Священний Синод прямо закликали тих, хто є порушниками, підкоритися церковному порядку та рішенням своїх автокефальних Церков.

Читайте також: **Для нас тепер стає більш зрозумілою жертва Христова, оскільки в нашому домі війна**

Щодо права еклето (апеляції), то навіть у самому тексті Томосу вказано, що це право стосується апеляції на судові рішення. При чому право еклето застосовується тоді, коли можливість оскаржити судові рішення в межах Помісної Церкви вичерпана. І застосовується воно таким чином, що Вселенський Патріарх приймає до кліру Константинопольської Архієпископії тих кліриків, позитивне рішення щодо яких він ухвалив.

Чи хтось з ієрархів та кліриків МП, які перебувають на канонічній території ПЦУ, був колись осуджений церковним судом ПЦУ, чи хтось з них вже звертався з апеляцією на це рішення і не отримав захисту? Жодного такого нема. Отже, перш, ніж застосовувати право еклето, відповідно до порядку, ієрархи та клірики, які перебувають в Україні та мають намір і надалі служити в Україні, повинні звернутися до компетентної церковної влади ПЦУ – до Предстоятеля і до Священного Синоду, а в апеляційній інстанції, якщо не будуть задоволені рішенням Предстоятеля і Синоду – до Архієрейського Собору, і у касаційній інстанції – до Помісного Собору. Лише вичерпавши всі можливості в Україні, такі ієрархи і клірики мали би звертатися до Вселенського Патріарха. А не ігнорувати встановлену рішенням Об'єднавчого Собору і Томосом структуру ПЦУ та, відкидаючи їх, відразу звертатися до Вселенського Патріарха. Бо це є лицемірним – довільно заперечувати одні рішення і дії Вселенського Патріарха і Синоду (Томос), але очікувати від них чогось іншого (всупереч Томосу), вигідного особисто для себе.

5. Підсумок.

В цілому текст на «ОТ» свідчить про гаряче намагання певних сил внести хоч якийсь непорозуміння між Вселенським Патріархатом і Україною. Ті, хто стоять за текстом, дуже хочуть не допустити церковної єдності в Україні. Вони також хочуть дати привід до фактичного перегляду Томосу про автокефалію і самого принципу автокефалії та канонічних територій. Цими розмовами, навіть коли вони, як і чимало попередніх подібних проектів, ні до чого не приведуть, ініціатори прагнуть впливати на середовище послідовників Митрополита Онуфрія. Вливати для того, щоб вони і надалі, в примарній надії на «інше рішення», не виконували приписи Томосу про автокефалію і не об'єднувалися з ПЦУ.

Читайте також: **Два можливих сценарії розвитку Українського Православ'я**

Дотепер Його Всесвятість Вселенський Патріарх Варфоломій мудро, обережно, виважено, з дотриманням канонічних норм, усвідомлюючи наслідки та дбаючи про справжнє благо Церкви Христової, приймав рішення щодо України. Віримо, що так буде і надалі. А тим лукавими, які стоять за замовними публікаціями на «ОТ», нехай належно відплатить Господь.

Джерело: **"Україна Православна"**

В тему:

- **Гундяєв снарядами вибиває своє мп з України**
- **Росія проти українців здійснює геноцид. Докази й аргументи**
- **«Православный коммунизм» в фашисткой России: кто стоит за спиной Путина**
- **Як російські попи разом із силовиками насильно депортують українців до росії що має ознаки геноциду**
- **Митрополит Олександр Драбинко: "Доки не позбудемося москальщини, не буде нічого людського"**
- **Чи існує змова між ОП та Новинським про захист московської церкви в Україні?**
- **Священники ПЦУ у заручниках окупантів**
- **Як бреше російська православна церква**
- **Злочинці в рясах з Московського патріархату: чи вб'є це УПЦ (МП)?**
- **Церковь врага: как УПЦ МП влияет на украинцев**
- **Що не так з росією?**
- **Несостоявшееся государство путина**
- **Кривавий московський звір: «Сам Сатана живе в моїй сраці»**
- **Спроби «відбілити звичайного росіянина» буде мати наслідком лише наступні війни**
- **Археология войны. Что останется после вторжения России в Украину?**

Share 0

Читайте «Аргумент» в **Facebook** и **Twitter**

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

ВІДЕО

Воїни «Альфи» СБУ — ТОП-1 серед підрозділів Сил оборони за результатами бойової роботи у квітні

Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com